

Woensdag 18 november 2009.

Ik word wakker als mijn moeder zich in haar peignoir over me heen buigt.

'Ben je wakker?' Met een schuin oog kijk ik naar mijn wekker. Het is halftien. Het is dat ik gisteren gered werd door het licht op zolder. Anders was ik nooit meer wakker geworden.

'Kom je koffiedrinken?' en ik hoor de gemaakte vrolijkheid in haar stem.

'Ja, ik ben er nog,' zeg ik met een droge mond. Wat ben ik toch een klootzak om dat te zeggen. Zij kan er toch ook niets aan doen dat ik tot over mijn oren in de shit zit en dat ik elke dag weer pijnlijk ondervind. Ze zegt niets en zacht sluit ze de deur van mijn jongenskamer, die ik dertig jaar geleden verliet om een succesvol mens te worden. Niet wetende dat ik ooit berooid en diep ongelukkig weer in hetzelfde bed zou liggen.

Ik rek me uit en grijp naar mijn mobieltje op het nachtkastje. Verdomme, weer geen sms van Catharine. Ik weet dat ze vrij is vandaag. Ik wil haar naast me, maar ik heb haar behalve seks niets te bieden. Ik beschik niet over een zelfstandig onderdak en ook niet over enig inkomen. Dat weerhoudt haar, maar als ze echt van me houdt, moet ze er ook voor gaan, vind ik.

Ik houd onvoorwaardelijk van haar. Ons sms-verkeer heb ik al teruggebracht naar hooguit één keer per dag, wat er voorheen tientallen waren. Mijn hoop op onze toekomst vervliegt met elk ontbrekend teken van haar. Liefde zou alles moeten overwinnen. Ook wanhoop, twijfel en financieel

ongemak. Ik voel me onzeker als Don Quichot, idealistisch en dwaas. Zij is die prachtige, geterpte windmolen. Fier, mooi en ondoorgrondelijk. Om haar voor me te winnen zal ik moeten blijven vechten met een tweesnijdend zwaard des geestes totdat ik erbij neerval. Alleen met zo'n zwaard kan ik de demonen van me af houden die mij vanuit de rug aanvallen. Mijn sms-stilte heeft niet het gewenste effect. Mijn verlangen naar haar is groter dan mijn strategie. Ik moet weer meer contact met haar leggen.

Ik was 17 en zij 16 jaar toen onze verkering definitief uitraakte. Catharine maakte het niet zelf uit. Dat deed haar moeder voor haar. Toen ik in hun brandgang volledig verslagen over het stuur van mijn brommer leunde is die aanvankelijk sluimerende Don Quichotstrijd begonnen. Een stem in mijn hoofd zei me dat het gevecht wel eens meer dan dertig jaar kon duren. Thuis stiftte ik wanhopig deze sombere dag volledig zwart in mijn schoolagenda.

Voordat ik me aan de ontbijttafel meld, keer ik terug naar zolder. Is het wel echt gebeurd? Ik wil het weten. Een koude rilling trekt over mijn rug als ik de stille getuigen van mijn mislukte poging op de grond zie liggen. Het was echt en het had niet veel gescheeld. Ik was er bijna geweest. Ik ontknoop de strop. Dan verprop ik de afscheidsbrief en stop hem in de zak van mijn kamerjas. In een greep pak ik de pen en blocnote. Ik wil hier weg. Mijn adem stokt als ik zie dat de contouren van de demonen zich een blijvende markering

hebben gevormd op het behang naast de vergeelde foto van de Bredase Grote Kerk.

Ik smijt het touw tegen de muur en sluit haastig de deur die de laatste centimeters niet wil sluiten. Het is alsof een kracht voorkomt dat de deur in het slot valt. Ik moet het onheil op zolder isoleren. De deur moet en zal dicht. Mijn knokkels worden wit. Dit ga ik niet redden. Het voelt als armdrukken bij ongelijke sterkte. Ik geef toe en de deur zwaait gedeeltelijk open. Van de krachtpasse aan de andere kant maak ik gebruik om razendsnel de deur met kracht in het slot te trekken. In één beweging vergrendel ik de deur. Ik zag nog net dat een zwarte gedaante aan de andere kant stond. Beter maar niet meer op zolder komen...

Maandagavond was ik nog bij mijn ex Gina en onze zoon Gijs. Afscheid nemen zonder woorden. Gina was nog maar een aftreksel van de knappe vrouw die ze ooit was. Nadat ik van haar internetverbinding gebruik had gemaakt voor het checken van mijn e-mail en het onderhoud aan de minimaal vijf schaakpartijen die ik als altijd online heb staan, dronk ik koffie met haar. Die schaakpartijen kon ik niet meer afmaken. Ik had de beslissing tot zelfdoding genomen. Gijs is 10 jaar en autistisch met verstandelijke handicap. Hij is om halfacht thuisgebracht door de gediplomeerde oppas Marieke. Zij is fantastisch met Gijs. Die twee zijn echte maatjes. Marieke was ook propper bij GolfOnTour. In een strak T-shirt lokte ze bezoekers naar onze standplaats.

Gina beklagt zich weer eens, als gewoonlijk, over haar verre van ideale levensomstandigheden. Haar slecht betaalde baan voor 32 uur per week op het callcenter van T-Mobile stelt haar nauwelijks in staat om rond te komen. Zeker nu ik al drie maanden niet kan voldoen aan de voorlopige voorziening, die door de rechtbank in onze echtscheiding is bepaald. Zonder mijn bijdrage gaat ze het financieel niet redden. Ze haalt nog eens aan, dat ze door mijn toedoen persoonlijk failliet is verklaard, op een flat woont en dat de zorg voor Gijs haar te veel wordt. Haar 22 jarige dochter, Lisette, is niet thuis, uit met haar nieuwe vriend. Lisette heeft een eigen appartementje in het centrum van de stad, waar ze onlangs het vingertopje van haar rechter middelvinger achterliet in de sponning van haar voordeur. Haar vorige vriend trapte tijdens een ruzie onverwachts de deur dicht. Ze is niet meer naar haar woning teruggekeerd en vertoeft nu al weken bij haar moeder. Ik kan het goed vinden met Lisette, anders dan met Pieter, de nu 19- jarige zoon van Gina. Met hem is het nooit tot een vriendschappelijke band gekomen. Je kunt als stiefvader geen prijzen winnen, hoe goed je ook je best doet. Lisette laat zich het best vergelijken met Paris Hilton. Ze was met Marieke ook propper voor GolfOnTour in identiek T-shirt. Haar prinsessenleventje heeft de afgelopen jaren een behoorlijke inflatie ondergaan. Als ze je nu een middelvinger geeft, ziet dat er heel anders uit.